

Red Gaza; red vores fælles menneskehed

7. maj 2025 (EIRNS) – Schiller-instituttet i Frankrig har udsendt følgende krisemeddelelse:

I slutningen af februar brød den skrøbelige våbenhvile mellem Israel og Hamas sammen. Den 2. marts gennemførte Israel brutalt blokaden af humanitær hjælp til Gaza. I begyndelsen af maj, to måneder efter denne beslutning, er situationen sådan, at Røde Kors netop har advaret om faren for et totalt sammenbrud af de humanitære operationer. Konkret betyder det, at to millioner mennesker, der har været udsat for bombardementer, fordrivelse, ikke-eksisterende sanitære forhold og et konstant helvede, før eller senere er dømt til at sulte ihjel.

Naturligvis bærer den israelske premierminister Benjamin Netanyahu – der er retsforfulgt af sit eget lands retssystem og af Den Internationale Straffedomstol – et altoverskyggende ansvar, både for at have spillet Hamas-kortet ud af egen interesse og for bevidst at have forpurret udsigten til en positiv udvikling, der var ved at tage form med den midlertidige våbenhvile, der blev forhandlet på plads i Doha (Qatar). Men ingen kan narres. Hvis Netanyahu så længe og med sådan straffrihed har trampet på alle de mest grundlæggende principper for vores fælles menneskelighed, hvis han har kunnet gå så langt i sin kyniske krænkelser af alle bestemmelser i folkeretten, er det fordi han har nydt godt af sine vestlige beskytters ubegrænsede overbærenhed.

Tag ikke fejl: Blodbadet på tusinder af ofre, de døde, de lemlæstede, udslettelsen af en kultur – hvad enten det er gennem udryddelsen af Gazas indbyggere eller ødelæggelsen af dens arv – vil ikke blive fejlet under historiens tæppe, trods de forsøg på at omskrive den, der allerede er ved at dukke op.

Hvad angår blokaden af humanitære konvojer, skal det huskes, at international humanitær ret, og især Genève-konventionen af 1949, »forpligter tredjelande til at lægge pres på de krigsførende parter for at få dem til at overholde deres forpligtelser«.

I Gaza blev sult bevidst valgt som våben for at eliminere så mange mennesker som muligt, bryde den palæstinensiske befolknings modstand og tvinge de overlevende til at forlade området. Værre endnu har den israelske finansminister, Bezalel Smotrich, netop erklæret, at »Gaza vil blive fuldstændig ødelagt«, hvilket bekræfter den folkemorderiske dimension af den israelske politik.

Hvis de ikke ønsker at være medskyldige i denne systematiske dehumanisering og død, der udspiller sig for øjnene af os i Gaza, må de vestlige lande (de historiske kolonimagter i Mellemøsten) handle hurtigst muligt for at tvinge humanitær hjælp igennem og forhindre, at det uoprettelige sker. De skal også bruge alle midler til at lægge pres på den israelske regering for at stoppe dens selvmorderiske fremfærd. Hvis de ikke gør det, vil de blive dømt til at slutte sig til den triste skare af vanærede og mislykkede civilisationer.

I denne sammenhæng vil det, hvis den franske præsident Emmanuel Macron holder fast i sin erklærede intention om at anerkende en palæstinensisk stat på en FN-konference i New York i juni, være det rette tidspunkt for ham at skrive historie ved at modsætte sig Netanyahu's morderiske vanvid og vise, at der trods alle påstande om det modsatte er en fælles interesse mellem de forskellige aktører i regionen, og især mellem israelere og palæstinensere, som kan koges ned til det primære element i livet: vand.

Fred vil kun være mulig på grundlag af en fælles udvikling af vand- og energiresourcerne. Bilag 3 til Oslo-aftalen forudså denne mulighed. Den blev imidlertid tilsidesat, fordi den overlod den israelske stat den fulde kontrol. I dag må

Frankrig være et eksempel for G7-landene ved straks at anerkende en palæstinensisk stat med levedygtige grænser. Dens eksistens er uløseligt forbundet med gennemførelsen af den Oase-plan, som Schiller-instituttet har foreslået.

De vestlige lande, der er skyldige i konstant at praktisere en geopolitik baseret på splittelse og herredømme, må nu mobilisere sig for at sikre, at den israelske hær evakuerer Gaza, og at der indledes forhandlinger om palæstinenserens ret til at vende tilbage, om standsning af bosættelsen på Vestbredden og om frigivelse af alle gidsler og krigsfanger. Denne sammenhængende tilgang er uundværlig. Det er den eneste måde at imødegå udfordringen med en orden baseret på samarbejde og gensidig sikkerhed, der kan erstatte barbariet.